

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 10

Geen training vandaag, het is zondag. Sawada keek uit naar een hele dag voor zichzelf.

Even na twee uur, op de gang op weg naar zijn kamer zag hij een deur opengaan. Een blanke jonge man doet teken en vroeg: "Chinees?"

"Nee, Japanner!"

Hoewel ietwat zenuwachtig, ongetwijfeld zijn temperament, zag hij er goed uit met zijn bril op. Maar zijn gezicht straalde onverschilligheid uit en verhulde arrogantie. Sawada had snel de oorzaak door: een halflege fles whisky op de koffietafel! Hij was student politieke economie aan de Universiteit Gent. In het kader van een wedstrijd had hij een beurs gewonnen waarmee hij drie maanden in het land van zijn keuze kon doorbrengen: Burundi.

Deze jongeman maakte al meteen na zijn aankomst een slechte indruk Sawada. Zo beloofde hij Augustin, de hotelbediende (en Sawada's persoonlijke assistent) een maandsalaris, indien hij voor hem een huis kon huren met een huishoudster en een conciërge. Bovendien voegde hij er aan toe, "Ik wil dat je een meisje voor me vindt dat mooi, schoon en aantrekkelijk is."

Hij drong aan op "schoon" waarmee hij "ziektevrij" bedoelde. Augustin, die pygmeë is, deinsde terug, waardoor hij nog kleiner leek. Zijn gezichtsuitdrukking zei genoeg. Behorende tot de Twa, de laagste etnische groep van het land, kon hij geen meisje vinden bij de Tutsi's of de Hutu's. Zijn keuze zou zich beperken tot zijn eigen etnische groep. Zou deze blanke man genoeg nemen met een pygmeë?

De jongen antwoordde: "Het doet er niet toe of ze blank, geel of een negerin is... het doet er niet toe welke kleur ze heeft. Zei ik negerin? Ik vergat even dat dit woord tegenwoordig niet kan. Eender hoe, de kleur van haar huid kan me niet schelen."

Augustin: "Als dat voor jou echt van geen belang is dan zou je niet zoveel uitleg gegeven hebben."

De grofheid van deze jonge man maakte Sawada ongemakkelijk. Hij realiseerde de onhebbelijkheden destijds van de kolonisten tegenover de inwoners van hun vroegere kolonie. Maar misschien was hij slechts een blanke bange jongeman die zichzelf groter voordeed dan hij was.

Hij verbleef hier al een week en had nauwelijks een voet buiten gezet.

"Het jaar is net begonnen," zei hij, "de ambassade en de administraties zijn zeker nog op vakantie."

"Je zou iets anders kunnen doen, zoals naar de film gaan," antwoordde Sawada.

"Ja, maar dat is gevaarlijk!"

In Bujumbura worden films alleen 's avonds getoond en de jongeman was bang om zich in een menigte zwarte mensen te begeven, vooral in het donker.

Sawada: "Dat heb ik je toch al een paar keer gezegd, of niet?"

De jonge man: "Ja, maar jij doet karate!"

Sawada: "Waarom zoek je geen meisje? Hier zijn ze niet verlegen."

Over seks wordt hier anders gedacht dan in Azië of het Westen. Sawada vroeg zich wel eens af of woorden als prostitutie of gereserveerdheid hier wel zin hadden. Zelfs mannen met een baan vinden het niet erg om te bedelen bij rijke reizigers. Niemand heeft daar moeite mee. Dit is waarschijnlijk het grootste verschil tussen dit land en het onze. Door de ongedwongenheid en de zorgeloze houding van de vrouwen lijken zij goede moeders en echtgenotes zijn, en de waardering van hun burens te krijgen.

Die avond had Sawada geen zin in een film. Maar toen hij na het eten langs de bioscoop liep, fluisterde de kleine krantenverkoper in de deuropening hem toe "Sawada!"

Hij zwaaide "Nee bedankt, geen krant vandaag." La Gazette de Burundi is een in tweeën gevouwen ruw stuk papier. De voorpagina kondigde in grote letters op twee plaatsen

een artikel over Sawada aan. Sawada vroeg hem, om het gesprek een ander wending te geven, welk film er speelde.

Op dat moment stak de directeur zijn groot rond hoofd tussen het deurgordijn. "Komt u binnen? De film begint zo dadelijk, nog maar dertig minuten." Zoals ze hier zeggen, het gezicht van Sawada was een vrijgeleide om niets te betalen. Binnen stonden houten banken en klapstoelen verspreid over de onverharde vloer. De benedenverdieping zat altijd vol. Op de bovenverdieping, het balkon genoemd, zaten slechts paar blanken die extra betaalden.

De film van deze avond, Atlantis, was een uit België geïmporteerde banale Amerikaanse productie, nagesynchroniseerd in het Frans en ondertiteld in het Nederlands.

Het publiek vibreerde op het ritme van de actie. Toen het gezicht van de koningin van Atlantis in close-up verscheen, slaakte het publiek verrukt "Ah!" en nogmaals "Ah!" toen zij een jonge prins kuste. De film bereikte zijn hoogtepunt in een schietpartij tijdens een ontsnapping. De schurk verslagen, het publiek barstte in luid applaus uit.

In dergelijke menigte dompelde Sawada zich graag onder. Deze mensen zijn gelukkig, vond hij, denkend aan de verantwoordelijkheid van intellectuelen zoals de gebroeders Kazungu. Het niveau van het gewone volk is zodanig dat het waarschijnlijk onmogelijk toegang krijgt tot de meesterwerken van de mensheid.

Salvator Kazungu beschouwde 'Yakuza' als de enige goede Japanse film. Een film met Robert Michum en Ken Takakura. "Sawada-san, je lijkt op Ken Takakura, !" Salvator, zijn beste vriend in dit land, klonk oprecht.

Toen hij de bioscoop verliet, zag Sawada een jonge vrouw, in een bleke bloemetjesjurk. Ze had harmonieuze gelaatstrekken, gladde wangen en een mooie neus. Toen ze hem passeerde, zei ze met zachte stem "Goedenavond!". Sawada draaide zich om. Zij was ook gestopt en nodigde hem uit met haar ogen. Als van zelf zei Sawada: "Ik logeer in een hotel een paar stappen hier vandaan, ga je mee?" Zonder iets te zeggen ging de jonge vrouw met hem mee. In het hotel deed de receptioniste alsof hij niets merkte.

Terwijl ze de trap opliepen, vroeg Sawada: "Hoeveel is het?" Zij antwoordde met een piep stemmetje: "Tweeduizend frank. Voor de nacht is het vierduizend frank.". Sawada besloot haar voor de nacht te houden, maar realiseerde zich plots dat hij slechts tweeduizend frank in zijn portemonnee had. Hij overhandigde haar tweeduizend frank en stelde voor: "Als u mij krediet wilt geven, betaal ik u morgenochtend de rest.". Zo worden de zaken hier geregeld.

In de slaapkamer ging de jonge vrouw, zonder een woord te zeggen, zich opfrissen. Ze kwam uit de badkamer, met haar kleren en schoenen in haar hand. Sawada bewonderde haar prachtig lichaam. Haar vochtige, glanzend, strakke huid was deze van een jonge vrouw. Het contrast tussen haar vlezig dij en de dunheid van haar benen en kuit maakte haar figuur driehoekig. De onderkant van haar lichaam leek donkerder dan de bovenkant; ook haar middel en billen waren donkerder dan haar dij.

Zittend op de bank gebaarde Sawada dat ze op zijn schoot moest komen zitten. De vrouw ging in profiel staan, haar heupen (er waren sporen van haar inenting) op gelijke hoogte met zijn mond. Er gaat niets boven de zachtheid van een zwarte huid. De sensatie van het naakte lichaam, eerst koel, dan heter en heter, was mateloos. Toen hij haar borsten en het vlies tussen haar benen aanraakte, deinsde ze niet terug zoals Europese vrouwen je wegduwen met een geïrriteerde grom. Hij nam haar mee naar het bed.

Hij gaf er de voorkeur aan haar te laten gaan en vroeg: "Morgenavond rond middernacht?". Waarop ze instemmend knikte. Intussen had zij hem verteld dat zij in Rwanda was geboren en hier was komen wonen omdat haar moeder Burundees was.

Sawada was bezweet en nam een bad. Nadien, liggend op zijn bed, nog steeds doordrenkt met haar lichaam, bedacht hij dat zij de ideale persoon zou kunnen zijn om mee te praten.

...